

КРИСТИН ЮРУКОВА МАРИЯ МАГДАЛЕНА

chitanka.info

Трябваше да падна —
за да ме докоснеш при вдигането.

Аз бях едно от случайните неща,
които срещна по пътя си.
Но аз те следвах по петите
като най-възторжените ти ученици.
Ти ме избягваше с настойчивостта,
с която избягваше само майка си.
И двете с любовта си бяхме угроза за тебе.

Без греха бях невидима за тебе,
без проказата на позора —
тогава нямах нужда от Спасител.

Трябваше да ги приема като път към тебе.

Оставих тълпите да ме прегаят
преди да вземат камъни да ме затрупат.
Свита на жалка купчина отчаяние,
приемах ласките като удари.
Погнусата от похотта
още повече разпалваше
фаталността на моята обвързаност —
всичко съществуващо, което бе
чисто и неосквернено, бе ти.

След падането вместо девойка,
миришеца на зряло жито и гроздов сок,
ти срещна едно удължено като сълза лице,
клепачи, сведени от оловните печати на сенките,
хлътнали от хищни целувки бузи,
вледенени от разврат устни.

Тези, които бяха минали през моето ложе,

сега се бяха въоръжили с камъни
срещу спомена за мене.

Те хвърляха камъни срещу собствения си грях —
да не бъде разкрит.

Обръчът на тълпата повтаряше
насилническите прегръдки.

За първи път булото на самотата се разкъса —
ти обърна лице към мене.

Но светлината ти бе непристъпна, озарена,
аз не можех да ти изпратя дори лъч от себе си —
ти не се нуждаеше от него.

Напразно опростяваше греховете ми —
греховете бяха мръсната вода,
в която бе потопена раната ми.
Болката идваше от раната.

Опиянен от правдата, която разливаше
в чуждите души, немилостиво оставяше
да се въргалям в краката ти,
непосилна да укротя себе си.

Ревнувах те от учениците ти, надявах се
да те разгневи заспиването на Петър,
когато ти се молеше да те избегне
чашата на страданието,
или да те накара да избухнеш
прозрението за тези,
които ще се отрекат от тебе.

Всяко твое разочарование
можеше да е шанс за мене.

Часът ти приближаваше,

а аз не приех ролята на сестра,
сърцето ми въставаше срещу милосърдието,
замаскирало страстта.

Другата Мария, сестрата на Марта,
ме измести, тя те мироса —
никога няма да ѝ простя, че не бях аз.
На кръста ръцете ти бяха разтворени
като за прегръдка. Сякаш в този час
измолваше обятията ми.

Не можах да мина през копията на стражите,
за да ти дам да пиеш влага от устата ми,
да покрия жаравата на мъките ти
с хладността на моята кожа.

Тъмнината, която се свлече от небето със смъртта
ти,

за мене никога не се вдигна.
Пипнешком в чернотата намерих гроба ти.
Но и той зееше празен без тебе,
както зееше празна и земята.

Превих се под товара на липсата ти
и започнах да ровя с нокти пръстта,
готова да достигна някакъв предел,
зад който ще си ти.

И мъртъв се бе изплъзнал от ласките ми.

Когато ми се яви, не просветна —
бе блед като възпоминание.
И отново ми напомни само
разстоянието помежду ни,
рече: „Не се допирай до мене“.

Бях се научила да се прикривам,
нарекох те „учителю“, не „любими“.

*Не зная дали при следващото ти явяване
ще се въздържа да не ти се открия.
Всеки дочаква мига на своите откровения.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.